

Les llengües occitana i catalana

CONCULCACIONS (27)

Les llengües occitana i catalana, són dues llengües procedents del llatí, molt semblants i per tan fàcilment comprensibles per poca bona voluntat que hi posem. Conseqüentment no cal recórrer ni al francès ni a l'espanyol quan els parlants d'aquestes llengües volem mantenir un diàleg.

No tan sols això, sinó que és absolutament aconsellable fer l'esforç de no sortir-nos d'aquests nostres idiomes i donar vigència als nostres parlars, ja que tots dos necessiten de tots els recursos que tinguem a l'abast per reforçar-ne la seva vitalitat. Possiblement en aquests moments la llengua més desvalguda és l'occità i per tan som els catalans que no podem deixar de invitar-los a mantenir la seva llengua, encara que ens costi algun petit esforç.

Tots, uns i altres, tenim plena consciència de la satisfacció que representa per a espanyols i francesos contemplar que haguem de utilitzar els seus "incomparables" idiomes per a entendre'ns entre nosaltres. No els donem aquesta complaença gratuïtament, perquè continuïn traient pit. El nostre recurs està immers en una utilització d'aquestes llengües precioses i que a més són exclusivament les nostres.

Si ho fem, ens adonarem de l'actitud d'agraïment d'un occità quan els manifestem que si parlen pausadament els entendrem amb la seva llengua, acostumats com estan a rebre l'insultant tracte dels arrogants francesos, sempre disposats a deixar anar alguna vexació pel que parli alguna llengua, procedent del seu estat que no coincideixi amb el francès. En diuen "*patois*".

Contradictòriament, és segur que els deu irritar solemnement, trobar-se entremig d'un català i un occità que parlen i s'entenen amb aquestes llengües i llavors són ells els que es queden a les fosques. Que n'aprenquin! I doncs que es pensaven? El mateix els deu passar als espanyols que es puguin trobar en una situació semblant. Igualment, que n'aprenquin!

No és en va que en determinades èpoques aquests dos estats han qualificat el català i l'occità com a dialectes de les seves llengües. És intolerable. I no us cregueu que és per ignorància, és per una necessitat imperiosa en ells, de mostrar amb l'argument que sigui la superioritat de les seves llengües. No es poden empassar un fet tan evident com és que la diferència sols existeix en el nombre de parlants, en res més. I aquesta diferència, tots ho sabem prou, és conseqüència dels genocidis que uns i altres han aplicat a les nostres nacions, i a sobre encara venen a presumir de la seva mal interpretada superioritat.

Ens cal trencar la inèrcia d'aquests insolents veïns, simplement afirmant la nostra independència lingüística i nacional enfront de les seves injustes obsessions sobre els nostres països. Simplement no hi tenen cap dret i un dia o un altre ja en parlarem, i els presentarem la nostra independència política.

